

Def
Leppard

Rick Allen cu un singur brat, printre cei mai buni bateristi ai lumii

Nr.6 Anul I 1991

POP

Rock'n
Sport

supliment săptămânal al cotidianului
CURIERUL NATIONAL

VIDEO • FILM • TV • RADIO

video: flash news

cronica discotecilor

Maia Morgenstern

The Beatles
barbosi electrici

sport magazin

de toate

DON JOHNSON și soția sa — actrița **Melanie Griffith** (dinamica eroină din „Funcionara”) — nu au reșit să-și disimuleze figurile în spatele ochelarelor negri, astfel încât sosirea lor pe aeroportul Heathrow — la Lon-

dra, nu a trecut neobservată. Cei doi erau însoțiti de Jesse, băiețelul lui Johnson și fiica lor Dakota (un an și cinci luni). Cele două vedete nu au obiceiul de a se afișa cu copiii, dar o indiscreție a alertat jurnaliștii care l-au asaltat pe cel care filmează în prezent „Harley Davidson And The Malboro Man” cu Mikee Rourke. Cit despre Melanie, ea își trage sufletul după apariția în filmul lui Schlesinger „Fereastră spre Pacific”, unde apare alături de Michael Keaton. (L. Comșa).

VÎNĂTOAREA LUI „OC-TOMBRIE ROSU” Ca temă, nu este neapărat de actualitate, dar ca spectacol tehnic, foarte captivant: „Octombrie roșu”, cel mai bun submarin al marinei sovietice, de sub comanda experimentatului căpitan Ramius (Sean Connery), se apropie neobservat de coasta americană. Cu un mecanism de camuflaj supermodern, submarinul rămâne neobservat de către sistemele radar americane. Statele majore deliberază dacă „Octombrie roșu” va ataca S.U.A. sau Ramius și oamenii săi, vor fugi la americani. Angajatul CIA, Jack Ryan (Alec Baldwin), îl consideră pe Ramius ca un om înțelept și încearcă ca submarinul să nu fie distrus, dar, între timp, rușii, au trimis toate submarinele disponibile pentru a-i prinde pe disidenți și a distruge vaporul. O goană dramatică contra timpului începe... (M.P.)

POP
Rock'n Sport
Supliment editat
de „Presa liberă”
în asociere cu
cotidianul societății
„Curierul național”
Tiparul executat
de Combinatul
Poligrafic București

ALBUME IN CASCADĂ. Ea se numește Muriel Moreno (27 ani) și el Daniel Chevenez (29 ani), s-au întâlnit la Rennes în 1980 și de atunci nu s-au mai despărțit, cel puțin pe scenă. Căci în viață s-au despărțit în primele zile ale lui 1990. În 1987 au introdus o nouă modă cu

„L'amour a la plage”. Apoi au flirtat cu regularitate cu șlagăre lansate sub numele de Niagara. Al treilea album și disc de aur îi consacră în muzica hard-rock. Cuvintele de la debut au lăsat loc temelor de reflecție asupra injustiției, a violenței. Și asta întodeauna a plăcut. Au dat trei concerte în Statele Unite. Clipul lor apare regulat la MTV Europe. (C. S.).

VORBIND DE VISURI. Joan Baez, azi ca și ieri, este o femeie care triumfă în lume cu cîntecul său care seduc deopotrivă publicul și critica. Au trecut peste 30 de ani de când a intrat în cartea de aur a marilor interpreți de muzică. Pioniera mișcării „folk” cu voce de femeie a înregistrat de curind, un disc cu un titlu sugestiv: „Vorbind de visuri”.

În 1959 la Festivalul de Muzică Folk de la Newport, ea era

o tinăra tumultuoasă, iar acum ea este o persoană matură cu o nouă imagine, dar tot atractivă și frumoasă ca în vremea tinereții.

Joan Baez, născută în statul Island din S.U.A., la 9 ianuarie 1941, din mamă scoțiană și tată de origine mexicană, mărturisea că: „Să cînti înseamnă să iubești și să spui, să zbori și să te ridici, să pătrunzi în inimile oamenilor care te ascultă, spunându-le că viața e făcută să o trăiești, că dragostea există, că frumusețea există și că trebuie căutată și găsită”. (Mănușela Spătaru).

„PORTE APERTE” de Gianni Amelio — film înecunat cu primele trei premii importante la Festivalul filmului mediteranean de la Montpellier (cu Gian Maria Volonte în rolul principal), va reprezenta Italia

Microportrete

BROS

În noianul de formații apărute în ultimii ani se află și grupul **BROS**, mult admirat și adorat de tinerii din întreaga lume. Practicînd o muzică de mare succes cei doi de la **BROS** au reușit să se afirme foarte repede cucerind topurile.

Dar mai bine să spunem câteva lucruri despre cei doi componenți ai grupului. Ei sînt frați gemeni, amîndoi sînt bionzi, sînt născuți la Londra în Anglia pe 29.9.1968. Au ochii albaștri, 1,86 m înălțime și se numesc: Matthew Weston Goss și Luke Damon Goss. Cei doi frați se înțeleg foarte bine și după cum declară părinții și rudele lor ei au dovedit un mare talent muzical încă de copii. Inclinația lor spre muzica pop a fost descoperită încă de cînd erau în liceu și cîntau în formația școlii.

Apariția pe scena internațională a avut loc într-un moment deosebit de prielnic, muzica lor fiind în mare vogă atunci, cîi și acum.

Încep de la primele lor apariții, producătorii le-au propus înregistrarea de discuri la diferite case. Și iată că visul celor doi frați gemeni, de a deveni cîntăreți, s-a îndeplinit, și încă mai bine decît ar fi bănuț ei, cu puțin timp în urmă.

O dată cu discurile a apărut la mulți tineri „moda **BROS**”. Băieții, chiar și unele fete, au preluat tunsorile foarte scurte ale celor doi, au început să-și imite la îmbrăcăminte și la gesturi. Succesele lor cele mai importante le-au constituit melodiile „Chocolate In The Box” și „Sister”.

Iată cum, la numai 23 de ani, cei doi frați Goss sînt vedete internaționale. Adresa pe care le puteți scrie, la clubul de admiratori, este:

c/o Creative Artists, Acme House, 35-40, St. Andrews Street, Northampton NN 1 2HL/Anglia.

ANCA ALEXANDRESCU

TREI BERZE ÎN TREI LUNI PENTRU TREI GEMENE. Pentru Laura, Emilia și Eugenia,

cele trei gemene blonde, supranumite „gemenele de aur”, indiscutabil cifra trei este număr magic. Gemenele care acompaniau cîntecul lui Julio Iglesias au avut vieți paralele, care surprind prin coincidență. Cu puțin timp în urmă ele și-au întrerupt pentru o perioadă apariția pe scenă, pentru că „cele trei gemene de aur” s-au căsătorit cu trei argentinieni, foarte buni prieteni între ei și au devenit... „trei mame de aur”. Cei trei bebeluși au venit pe lume unul după altul pe parcursul a trei luni! Acum gemenele doresc să revină în Spania pentru a cînta alături de Julio Iglesias într-un concert în fața reginei Dona Sofia și pentru a revedea țara în care s-au îndrăgostit. (M. Spătaru).

FILMUL „AY, CARMELA” de Carlos Saura a fost ales de producătorii pentru a reprezenta Spania, la premiul Oscar pentru cel mai bun film străin al anului. Printre interpreții acestui film se află Carmen Maura și cîntărețul italian Amando De Raza. Filmul e o coproducție Spania-Italia.

MARIA SCHNEIDER — fiica lui Daniel Gélín — pradă drogurilor. Doze din ce în ce mai mari, bani din ce în ce mai puțini, returi din ce în ce mai

rare. Uitarea. Și totuși, Maria Schneider a cunoscut gloria cu filmul Ultimul tango la Paris. Asta se întimpla în urmă cu 18 ani. Este fiica naturală a lui Daniel Gélín. A avut o adolescență aventuroasă — a vindut

desene pe terasele cafenelelor. A fost fotomodel pentru diferite studouri. După succes, foarte repede a căzut într-o derivă de toxicomană. Pentru că i s-a urit cu viața? Pentru că tatăl său nu a acceptat-o? În orice caz această „fiică a nimănui” este în prezent orfelina gloriei sale trecute. (C.S.)

LA MULȚI ANI, VEDETE!

1 martie, 1944 — **MIKE D'ABO** (Manfred Mann), **ROGER DAL-TREY** (Who, lead vocals).

2 martie, 1938 — **WILLIE CHAMBERS** (Chambers Brothers, guitar); 1943 — **GEORGE BENSON**; 1944 — **LOU REED** (Velvet Underground); 1949 — **RORY GALLAGHER**.

3 martie, 1927 — **JUNIOR PARKER**; 1944 — **JANCE GARFAT** (Dr. Hook & the Medicine Show, bass).

4 martie, 1944 — **MARY WILSON** (Supremes), **BOBBY WOMACK**, 1948 — **CHRIS SQUIRE** (Yes, bass).

5 martie, 1958 — **ANDY GIBB**

6 martie, 1945 — **HUGH GRUNDY** (Zombies, drums), 1947 — **KIKI DEE**, **DAVID GILMOUR** (Pink Floyd, lead guitar).

7 martie, 1943 — **CHRIS TAYLOR WHITE** (Zombies, bass), 1946 — **PETER WOLF** (J. Geils Band, vocals).

SILA VADUVA

de toate

Ne-am dorit mult acest concert. Ne-a fost puțin frică de reacția unora, mai înfierbîntați. Nu știam dacă va veni lumea într-o perioadă în care afișele se acoperă unul pe altul, spectacolele se programează cam 3 pe săptămînă. Societatea muzicală "METRONOM", organizație care reunește mare parte a valorilor muzicii pop-rock, folk și a disc-jockey-ilor, a mai organizat un astfel de eveniment la 22 ianuarie 1990, cînd Polivalenta s-a dovedit neîncăpătoare pentru cei 7 000 de tineri. Era primul concert "București - Timișoara 22" ale cărui încasări s-au vărsat în "Contul Libertatea". A urmat "BRITISH ROCK FOR ROMANIA" în 21, 22 și 23 februarie cu participarea formațiilor britanice Jesus Jones, Crazy Head și Skin Games alături de gazde (Holograf, Compact, Iris, Pro Musica, Cargo, Păunița Ionescu, Grup '74), iar la Timișoara concertul a devenit cu totul internațional, fiind prezente și grupuri din Jugoslavia. Încasările au "mers" în același cont. Ca o ironie a soartei Societatea Metronom nu are

nici azi un sediu, formațiile nu au locuri de repetiție, iar spectacolul din 22 s-a realizat cu instalațiile personale (Roșu și Negru, Sfinx și Holograf). De astă dată destinația banilor este mult mai concretă: cei care au suferit accidente de muncă și sînt membri ai sindicatului "Solidaritatea '90". Ne-am bucura dacă acest mic ajutor le-ar folosi! Publicul a fost mult peste așteptări, cu foarte mici excepții, atmosfera din sală fiind cea pe care o visau toți artiștii. Televiziunea a înregistrat întregul program (cu cea mai bună echipă a sa, în domeniul muzicii de acest gen) și sperăm să avem (de fapt să aveți) imagini sugestive cit de curînd. Intenția realizatorilor era de a programa în două părți în spațiul "Videodiscotecii" de sîmbătă selecții dintr-un spectacol care a durat aproape 4 ore! Impresii din culise, opinii din sală, amănunte tehnice veți găsi în numărul nostru viitor. Deocamdată, un aperitiv în imagini realizate de colegul nostru Dan Vatamaniuc.

ROCK 22

VALERIU STERBIAN

SI COMPANIA DE SUNET

ROCK 22 ROSU SI NEGRU

SI FORMULA 5

SIRICHY ANDRIES

ROCK 22 COMPACT B

ROCK 22

MIHAI POCORSCHI

ROCK 22 HOLOGRAF

ROCK 22 VICTOR SOCACIU SI CRAI NOU

ROCK 22

Sting

La 3 ani de la apariția ultimului său album, „...Nothing Like The Sun“, în aprilie 1990 Sting s-a gândit că ar fi cazul să mai lanseze încă unul. Experimentatul muzician nu avea nici un dubiu asupra succesului pe care îl va obține, având în vedere că primele sale producții de studio, „The Dream Of The Blue Turtle“ și „...Nothing Like The Sun“, ca și albumul live „Bring On The Night“ fuseseră primite excepțional: peste 13 milioane exemplare vândute în întreaga lume! Fostul Police și-a închiriat deci un studio, a angajat muzicieni (Kenny Kirkland, Manu Katche, Brandford Marsalis, Dominic Miller și alții de aceeași talie) și un producător (Hugh Padgham). Un singur element îi lipsea în ecuație: piese noi. A meditat, a probat, a compus, a așternut pe hîrtie — nimic nu l-a satisfăcut însă. „Eram într-o totală până de inspirație“ își amintește, pacticat parcă și astăzi, solistul britanic.

A încercat să depășească momentul derulindu-și viața în memorie. „Prima amintire mi s-a conturat în gînd sub forma unui vapor urias. M-am născut la 2 octombrie 1951, în apropierea docurilor din Newcastle. Din această clipă gheața a fost spartă, iar ideile au început să curgă suvoi: în decurs de 4 zile a compus toate piesele albumului. Tematica acestora sînt probleme de care, după părerea lui Sting, mulți oameni sînt preocupați: confruntarea cu moartea și capacitatea pierdută de a acorda încredere celor din jur.

Pentru acest nou L.P., „The Soul Cages“ și pentru primul

single, „All This Time“, Sting și coproducătorul său, Hugh Padgham, au ales sound-ul Q. Această inovație tehnică, ce rezultă din combinarea tehnicii digitale cu optica laser, conferă înregistrărilor un maxim de

profundzime, claritate și omogenitate tridimensională. După lansarea albumului, Sting și trupa sa vor porni într-un turneu internațional.

M. G.

Happy Mondays

Orașul britanic asupra căruia se abate cel mai adesea ploaia, Manchester, a fost cîndva una dintre cele mai prospere metropole ale Angliei. În ultimele decenii însă, aproape 40 la sută dintre locuitorii săi l-au părăsit. Declinul economic al acestui oraș industrial, odinioară atît de înfloritor, a lăsat rîni adînci:

străzi murdare, fațade de clădiri descompuse, grămezi uriașe de gunoi.

Ca și Liverpool la începutul anilor '60, Manchester a fost (mult mai tirziu) și un teren roditor din care au luat naștere mereu noi forme ale muzicii pop. La mijlocul deceniului 8, aici apare curentul rave: o im-

pletire de beat '60, rock '70 și un strop de hip-hop al anilor '80.

După experiențele „house music“, „hip-hop“ și „acid“, „rave“ se constituie ca un nou simbol hippie. Trupe ca Stone Roses, Soup Dragons și Happy Mondays devin promotorii mișcării dorindu-se o replică a scenei de dans existente pînă acum la Londra. Presa britanică de specialitate acordă mult interes acestor băieți rebeli din nord.

Solistul Shaun Ryder privește destul de detașat rumoarea iscată din jurul persoanei sale și a trupei Happy Mondays pe care o conduce. „De fapt nu aveam în perspectivă o lansare atît de spectaculoasă. Nu ne-ar fi deranjat să rămînem în clubul de tineret în care am cîntat pînă nu demult“.

Happy Mondays au pătruns însă pe lungimea de undă a unui tineret frustat, acordîndu-i exact vibrațiile muzicale cu care acesta rezonază, iar succesul trupei continuă să sporească de la o zi la alta.

Al treilea album, „Pills And Thrills And Bellyaches“, a fost înregistrat la Los Angeles. Noul single, „Kinky Ajro“, a urcat aproape imediat după lansare în fruntea clasamentelor britanice, Top Five, video-clipul care ilustrează acest single cadrează perfect cu stilul rave: culori pastelate, dansatoare, care parcă s-au strecurat dintre filele unui catalog disco al anilor '60, muzicieni care amintesc de Kinks — printre aceștia, într-o costumăție de scenă nepretențioasă, gravitează Shaun Ryder, ingînînd o melodie aspră și privind camera prin pupile îngustate.

Traducere MĂDĂLINA GILEA

TOP TOP TOP 30

CURIERUL NAȚIONAL

Pînă la computerizarea clasamentului, publicăm încă o săptămînă, topuri personale. Eduard Tone (București) este un consecvent colaborator al rubricilor și revistelor muzicale. Îi mulțumesc pentru ajutorul acordat.

5. Mary Had A Little Boy — Snap
6. Crying In The Rain — A-ha
7. I'm Your Baby Tonight — Whitney Houston
8. Pray — Mc Hammer
9. A Little Time — The Beautiful South
10. The Obvious Child — Paul Simon

TOP 5 POP R.

1. Un strop de noroc — Nicu Alifantis
2. Frumoasă doamnă — Daniel Iordăchioaie
3. Ave Maria — Gabriel Cotabiță
4. Trup și suflet — Doina și Mihai Păcoarschi
5. Dă Doamne, cîntec — Laura Stoica

TOP 10 ROCK S.

1. Give It Up — ZZTop
2. Tease Me, Please Me — Scorpions
3. Moneytalks — AC/DC
4. Anniversary Waltz — Status Quo
5. Painkiller — Judas Priest
6. Miracle — Jon Bon Jovi
7. Too Tired — Gary Moore
8. Cherry Pie — Warrant
9. Holy Smoke — Iron Maiden
10. Crosstown Traffic — Jimi Hendrix

TOP 5 ROCK R.

1. Mesajul de la Mizil — Roata
2. Te aștept în prag — Compact C.
3. Minerii — Asterise
4. Totul sau nimic — Iris
5. Perfect — Timpuri Noi

TOP 10 POP S (secția străină)

1. I Guess That's Why They Call It The Blues — Elton John
2. What's A Woman — Vaya Con Dios
3. Step Back In Time — Kylie Minogue
4. The Last Days Of Our Aquaintance — Sinead O'Connor

Am păstrat topul așa cum a fost redactat de autor, dar în cel al revistei vom separa pe cît posibil, aparițiile actuale de cele din trecut (chiar dacă este vorba de reeditări sau descoperiri ceva mai tirzii, cum e cazul lui Elton John și Jimi Hendrix). Piese mai vechi, ca dată de înregistrare, de anul 1990, vor figura în alte clasamente. De exemplu în cel „NOSTALGIC“ (publicat lunar) au acces melodii apărute pînă în 1986.

CIRCUS MAGAZINE

(28 februarie 1991)

Revista americană subintitulată „Metal Magazine“ a publicat alegerea cititorilor săi pentru anul trecut. Înaintea consultării

listelor, să observăm că Rick Allen, este singurul, în ultimii 5 ani, care a întrerupt supremația lui Tommy Lee. Asta se întîmpla în 1988 cînd Def Leppard a ocupat primul loc la categoria grupurilor. În 1990 Def Leppard nu apare la nici o categorie, neavînd activitate din motive obiective. Performanța lui Rick, cu un singur braț, rămîne însă de domeniul marilor recorduri!

BEST ARTIST OR GROUP. 1. Mötley Crüe, 2. Poison, 3. Skid Row, 4. Aerosmith, 5. Slaughter.

BEST MALE VOCALIST. 1. Vince Neil, 2. Bret Michaels, 3. Sebastian Bach, 4. Marc Slaughter, 5. Steven Tyler.

BEST FEMALE VOCALIST. 1. Lita Ford, 2. Doro Pesch, 3. Janet Gardner (Vixen), 4. Ann Wilson (Heart), 5. Joan Jett.

BEST GUITARIST. 1. C.C. De Ville, 2. Steve Vai, 3. Mick Mars, 4. Slash, 5. Joe Perry.

BEST BASSIST. 1. Nikki Sixx, 2. Bobby Dall, 3. Rachel Bolan, 4. Billy Gould, 5. Dana Strum.

BEST KEYBOARDIST. 1. Roddy Bottum, 2. David Bryan, 3. Tommy Lee, 4. Bobby Dall, 5. Paul Taylor.

BEST DRUMMER. 1. Tommy Lee, 2. Rikki Rockett, 3. Blas Elias, 4. Lars Ulrich, 5. Eric Carr.

Vom rezerva un spațiu larg comentariilor, altor clasamente, fotografiilor cîștigătorilor în numărul viitor.

Vince Neil

Mark Slaughter

C. C. de Dille

THE UNITED STATES OF AMERICA

ONE

ONE

NUME _____

LOCALITATE _____

TOP '30

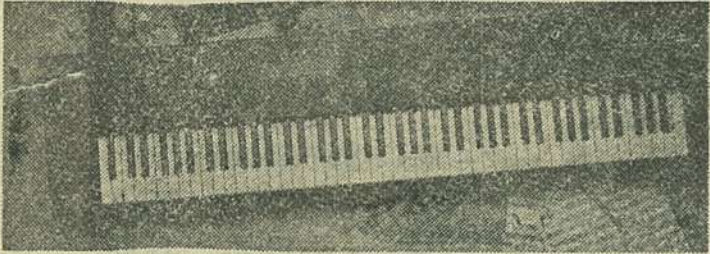
ONE DOLLAR

ONE

Istoria industriei sintetizatorului Certificate de naștere

ARP a fost prima industrie gigant care a d'spărut pur și simplu. Povestea lor însă nu diferă prea mult de celelalte. ALAN R. PEARLMAN, după al cărui nume s-a numit compania, începuse să lucreze la proiectul AVATAR (1976, unul dintre primele sintetizatoare pentru chitară). Într-un raport către banca ce îl finanța, el declară: „Avem probleme tehnice formidabile... iar timpul ce-l avem la dispoziție nu ne permite să construim un model acceptabil”. În ciuda obiectivelor sale, bancherii reduc contul de la 7 000 000 dolari, la 4 000 000 dolari pentru un aparat încă netestat în laborator și

pe piață. După ce AVATAR a apărut, încasările s-au ridicat la 1 000 000 dolari în doi ani. Iși săpaseră groapa prea adinc pentru a mai putea fi acoperită. Produse precum pianul lor electric (1979) au fost lansate pe piață mult prea devreme și sufereau probleme tehnice majore. În 1981, CBS a cumpărat inventarul și drepturile de a construi modelul CHROMA, al firmei ARP, pentru suma de 350 000 dolari. Șase ani mai târziu, YAMAHA înghite pentru aceleași motive firma SEQUENTIAL CIRCUITS, plătiind o sumă nu cu mult mai mare.

Forțe epuizate

Cam pe vremea când ARP începea să alunece încet cu încetul pe panta abruptă a falimentului, Roger Linn pune bazele unei noi companii, Linn Electronics. Primul instrument nou-născut apăruse în perioada de tranziție dintre era dinosaurilor electronici construiți de Moog și cea premergătoare apariției MIDI a anilor '80. După cum Linn declara el însuși, considera acest aparat o necesitate ardentă dictată de imbecșirea

pieței internaționale de tot felul de „jucării” electronice muzicale care nu făceau deloc cinste prin posibilitățile lor tehnice, celor ce le foloseau. „Simțeam nevoia unui toboșar electronic capabil să facă mai multe decât să execute mai știu ce ritmuri idioate preprogramate în memorie și să sune ceva mai bine decât greierii din parc”. LM-1 (1981) a fost primul toboșar electronic programabil cu sunete naturale, din care s-au vindut

cam 600 de bucăți la prețul de 5 500 dolari fiecare! Mai târziu, noul model LINNDRUM, care costa jumătate prețul predecesorului său, a însemnat un adevărat succes pe piața mondială. Urmașul acestuia, LINN 9 000 (1984), marchează, din păcate, începutul sfârșitului acestei companii din motive lesne de înțeles, dacă ne gândim că industria japoneză arunca pe piață, în acei ani, instrumente ieftine și din ce în ce mai capabile. Roger declara pe vremea aceea revistei KEYBOARDS: „Am fost întotdeauna atras de ideea de a construi instrumente ingenioase și foarte complexe, și urăsc principiul după care unii se lasă conduși în cercetare și producție de considerente comerciale”. În 1986, LINN ELECTRONICS își închide porțile iar Roger Linn pierde totul cu desăvârșire. În ziua de astăzi el lucrează ca inginer principal la firma AKAI, și nu demult, într-un interviu dat aceleiași reviste, KEYBOARDS, spunea: „Inginerii acestei companii sint foarte iscusți în multe probleme pe care noi, americanii, n-am știut să le rezolvăm. Aici deciziile sint luate de un comitet și nu de o singură persoană, ceea ce face ca lucrurile să meargă mai încet, dar mai sigur. Au acea capacitate de a transforma o idee sau un prototip într-un produs de larg succes pe piață. Sint niște oameni foarte rigizi. Productivitatea și prețul scăzut de cost înseamnă pentru ei totul. Americanii sint mult mai creativi dar au întotdeauna probleme când e vorba de raportul calitate — preț de cost, ce crește în cazul lor direct proporțional... Japonezii sint oameni lipsiți de egoism. Ei își pleacă întotdeauna urechea la dorințele și sugestiile clienților lor. În ceea ce mă privește pe mine, toate aceste lucruri imi intrau pe o ureche și imi lăseau pe cealaltă și auzeam numai ceea ce vroiam eu să aud. În acest fel mi-am săpat singur locul de veci”.

DORU CĂPLESCU

— va urma —

REPLICĂ SPONTANĂ

Vulcanică, temperamentală, rapidă în hotăriri, nu întotdeauna favorabile ei. Desi, nu de puține ori a avut de suferit, apreciația cîntăreții americane Grace Jones nu consideră că depășește vreodată măsura. Si nu pentru că ar considera că frumoasa-i voce și popularitatea i-ar da mai multe drepturi. Nu, ci pentru că are un mod propriu de a gândi și a rezolva problemele. De curind, superstarul urma să plece într-o călătorie, în Bahamas, de pe aeroportul

Kennedy din New York. Energetică de încetineala și meticulozitatea cu care yamesul îi umbra în bagaje (de cînd cu „Golful” și la americani se face un control sever), si-a scos pocalul de pe cap și a început să-l lovească pe bietul slujbaş. Numai intervenția „activă” a poliției a oprit-o. Aflată, acum, în fata judecătorului, Grace neagă: „Cum să-l bat? Priviți omul are doi ochi albaștri și un nas complet întregi!”

ADRIANA CRUCERU

LEGENDĂ ȘI ADEVĂR

Cynthia a încercat să-l facă locuibil, să îi curețe, să îl decoreze, dar noua adresă a lui John a fost descoperită, așa că o mulțime de admiratori, în special admiratoare locuind în pensiunea studentească de vizavi, au înconjurat clădirea. Cynthia era abordată zilnic pe treptele din fața casei sau confruntată cu înoportunele (chiar indecente) semne de bun venit acasă ori de rămas bun pentru soțul ei, atrinate la ferestrele de peste drum. A început să respingă fanii, iar izolarea ei în marele oraș a devenit din ce în ce mai acută. Într-o noapte, asemenea multor dintre cele ce se scurseseră și celor ce aveau să urmeze, fără John, hangarele aeroportului au luat foc. Pe balcon, cu Julian în brațe, privind flăcările care mistuiau acoperișurile din apropiere, Cynthia plîngea în hohote, aproape isteric. Nimic din viața ei nu era așa cum își dorise, în schimb nu mai constituia un secret al vieții lui John.

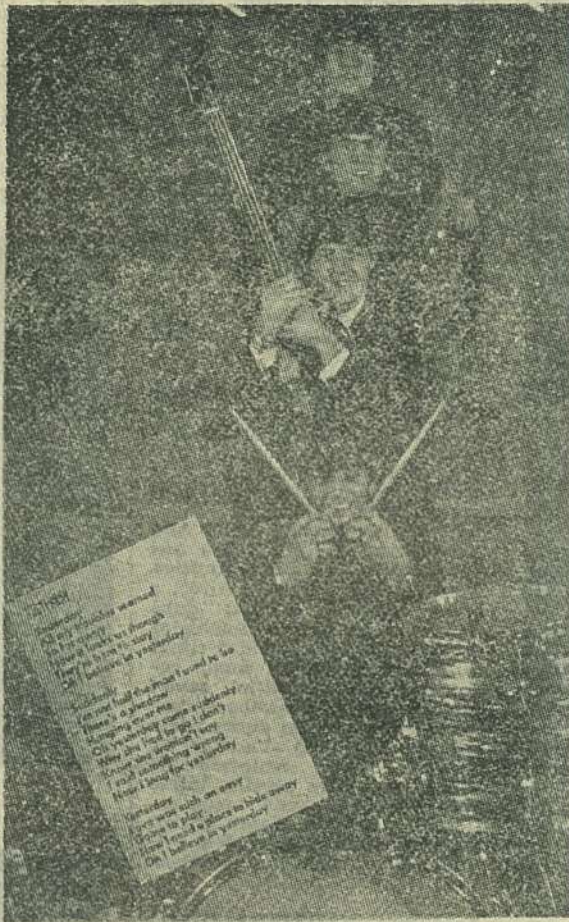
America este la picioarele noastre! Ce-ar putea fi mai important decât acest lucru?

Brian Epstein, într-o convorbire telefonică avută cu Peter Brown, unul dintre biografii formației (autor, împreună cu Steven Gaines, al cărții „The Love You Make”).

Cînd Beatles a explodat în State, forța declanșată de bomba pe care o reprezentau i-a făcut knock-out și pe ei. „I Want to Hold Your Hand”, lansat pe 26 decembrie, a evitat ultimele trei locuri, ajungînd în 18 ianuarie pe locul 45 în topul revistei Billboard, o comportare a single-ului care a pus pe gînduri consiliul de administrație de la „Capitol Records”.

Era clar pentru toți însă că puținele minute de apariție în show-ul lui Jack Paar (filmate), nu au fost totuși de mare interes pentru marele public. Melodia, indiferent de auspicii, a devenit după două săptămîni nr. 1. Beatles, care evolua la Sala Olympia din Paris, a primit vestea prin intermediul unei telegrame, aflînd că în decurs de 5 zile discul s-a vîndut în 1,5 milioane de exemplare. Chiar și într-o țară ca Statele Unite, unde un disc de mare succes putea atînge un tiraj (vîndut) de 200 000, cifra vînzărilor a ascendat orice imaginar.

Urgent, a fost lansat în magazinele de discuri și un album suplimentar, Meet The Beatles, durată pînă la apariție constînd doar în presarea pe ebonită, care a devenit peste noapte cel mai bine vîndut L.P. din istoria discului american.

În dimineața zilei de 7 februarie 1964, Brian, Beatles și un mic consorțiu de oameni dedicați cauzei au început pregătirile pentru apariția în show-ul lui Ed Sullivan și în dublul concert de la Carnegie Hall, contractat ulterior, dedicat unei sărbători naționale, ziua nașterii lui Abraham Lincoln.

Cel „acreditați” pe lângă formație erau: Tony Barrow, noul purtător de cuvînt și atașat de presă, cel care fusese autorul rubricii „Disker” din ziarul Liverpool Echo; Neil Aspinall, la fel de important ca oricare membru al grupului; Dezo Hoffman, fotograf; managerul traseului care urma a fi străbătut, și „gorila” celor patru, Mel Evans, care desi era un tînar extrem de bun și blînd, avea o figură terifiantă. Mel fusese tehnician la o companie de telefoane din Liverpool și l-a cunoscut pe Neil la Clubul Cavern, unde mai cîștiga un ban ca om de ordine. Într-o seară, cînd Neil Aspinall contractase o gripă puternică și nu fusese în stare să îi ducă pe băieții cu mașina la Londra, unde trebuiau să dea un interviu la radio, Mel Evans i-a luat locul, iar de atunci, în timp, a fost inclus în cercul de apropiați ai Beatles-ilor. Nu a atîns niciodată acel grad de

intimitate frășesc cu băieții de care se bucura Neil, dar a devenit o prezentă permanentă în toată perioada cit Beatles au fost împreună.

Si a mai existat un membru al acestui consorțiu, un membru cu totul neașteptat: doamna John Lennon. Într-o invitație care a uimit-o de-a dreptul, Cynthia i se propusese să îl însoțească pe John în calitatea ei oficială de soție. Era extrem de incintată și totuși, speriată că invitația ar fi putut fi determinată de un recent incident neplăcut. Nu prea reusise să facă necesarele conexiuni, dar nici nu voia să intre în detalii. Într-o seară, cînd John era plecat, a auzit puternice bătăi în ușa de la apartamentul lor din Emperor's Gate. Era o vizită neașteptată a unui cuplu tînar cu care familia Lennon se infîlnea adesea în societate. Era clar că se certaseră, femeia plîngea; soțul a imbrîncit-o, iar ea a căzut pe covor. „Spune-i”, țipa el, dar femeia sughita de plînsul refuțat și nu spunea nimic. Mai târziu, cînd John a venit acasă, Cynthia l-a întrebat ceva în legătură cu incidentul, dar era stană de piatră.

Nimic nu mai conta acum; Cynthia era rugată să plece în Statele Unite.

A fost organizată o conferință de presă de rămas bun pentru acești eroi naționali. Impresia pe care au creat-o a fost cea de elevi cumiți răspunzînd conștiincios la toate întrebările reporterilor. John și-a luat locul lângă băieții, iar Cynthia s-a amestecat discret în mulțime. La un moment, un fotograf a strigat-o să vină mai în față unde era mai multă lumină pentru a o fotografia. Știa însă că nici John nici Brian n-ar fi fost de acord, dar la întrebarea unui alt reporter „Ce-ai zice John de o poză împreună?” acesta din urmă nu s-a mai putut eschiva.

GABRIELA ȘEICARU

Lucy in The Sky With Diamonds